

Arrest

nr. 92 040 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van gemengde Tsjetsjeense-Mordovische origine te zijn en in Tsjetsjenië in het dorp Mesker-Yurt te hebben gewoond. U verklaart volgende problemen te hebben gekend in uw land.

Rond 2000 werd u opgepakt door Russische federale diensten nadat een vrouw bij u goederen, waaronder 10 wapens, had achtergelaten. Uw strafrechtelijke problemen met de autoriteiten hieromtrent zijn voorbij.

U was traditioneel gehuwd met I. A. {...}. Omdat in uw streek regelmatig mensen werden vermoord, bent u toen u zwanger was, met uw zus, J. O. {...} (O.V. xxxxxxx), meegegaan naar Tsjetsjen-Aul en zijn jullie vervolgens naar Naltchik in de republiek Kabardino-Balkarië vertrokken waar u twee maanden heeft gewoond. Toen u terugkeerde naar huis, verweet I. {...} u dat u zonder zijn toestemming bent weggegaan en dat het kind waarvan u in verwachting was, niet van hem was. Sindsdien woonden I. {...} en u niet meer samen. Op 14 februari 2002 werd uw zoon, Z. U. {...}, geboren. I. {...} wilde uw zoon niet erkennen en hij was niet betrokken bij de opvoeding van uw zoon. Sinds I. {...} in januari 2010 bij een speciale dienst van Kadyrov is beginnen werken, is hij erg veranderd en is hij zeer religieus geworden. Sinds februari-maart 2010 kwam I. Z. {...} 7 à 8 keren bij u thuis ophalen. Eerst ging u hiermee akkoord, later niet meer. U zocht tevergeefs steun bij uw oom. In maart 2010 wou u klacht indienen bij de politie van Shali, maar het kantoor was toen gesloten. U werd er gezien en mensen hebben dit waarschijnlijk aan I. {...} verteld. Immers, de volgende dag sloeg I. {...} u, bedreigde hij u met een vuurwapen en schoot een paar keren in de lucht. Toen I. {...} uw zoon wilde meenemen zonder uw toestemming, verzette u zich hiertegen en werd u door hem geslagen. In april 2010 vroeg u I. {...} telefonisch uw zoon niet van u af te pakken. De broer van I. {...} raadde u af naar de politie te gaan. U heeft gevochten met de zus van I. {...}. Van de vrouw van uw schoonbroer, Louisa, kwam u te weten dat I. {...} uw zoon sloeg en dat hij van plan was samen met Z. {...} te verhuizen. Begin augustus 2010 nam I. {...} Z. {...} zonder uw toestemming mee, waarna u uw zoon op 28 augustus 2010 van bij de rivier meenam en u diezelfde dag samen met hem naar Moskou vertrok. Op 30 augustus 2010 bent u naar Griekenland gevlogen, waar u 3 dagen verbleven heeft. Vervolgens bent u naar België gevlogen waar u op 3 september 2010 aankwam. Op 28 september 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Een maand na uw vertrek werd het huis van uw oom binnengevallen door verschillende gewapende mannen en uw ex-partner die naar u en naar uw zoon vroegen en hen bedreigden. Ze zijn nog verschillende keren naar uw oom gekomen om te vragen waar jullie waren. U vreest voor uw leven en dat van uw zoon.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort, de geboorteakte van uw zoon, de verzekeringspolissen van uw zoon en u, een kopie van enkele pagina's van het Russisch intern paspoort van I. A. {...} en uw Russisch reispaspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Echter, u heeft de door u verklaarde asielproblemen niet aannemelijk kunnen maken. Zo moet er gewezen worden op verschillende inconsistente verklaringen en onwetendheden tijdens uw gehoren voor het CGVS betreffende essentiële aspecten die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Meer bepaald moet worden opgemerkt dat u eerst, tijdens uw tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal, verklaart dat een maand na uw vertrek uit de Russische Federatie - met name rond eind oktober 2010 - I. A. {...}, de vader van uw zoon, samen met andere Kadyrovtsi de woning van uw oom binnenviel en er hem en zijn echtgenote bedreigde omdat u zijn zoon

had meegenomen (CGVS 30.03.2011, p. 20). Later, tijdens uw derde asielgehoor door het Commissariaat-generaal, verklaart u dat ze in juli of augustus 2011 voor de eerste keer bij uw oom zijn langsgeweest en stelt u niet te weten of de vader van uw zoon of Kadyrovtsi voor juli of augustus 2011 ook reeds bij uw oom zijn langsgeweest (CGVS 13.03.2012, p. 3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, bevestigt u deze (CGVS 13.03.2012, p. 9). Gevraagd naar de reden waarom u dit eerder niet vermeld heeft, verklaart u dat u de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS 13.03.2012, p. 9). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, er werd meermaals gevraagd of de vader van uw zoon of Kadyrovtsi voor juli of augustus 2011 bij uw oom zijn langsgeweest (CGVS 13.03.2012, p. 3). Telkens stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 3). Het is zeer vreemd dat u toen geen enkele keer te kennen heeft gegeven de vraag niet goed te begrijpen. Bijgevolg heeft u geen afdoende reden gegeven voor deze incoherente verklaringen.

Ook moet worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd betreffende het uniform dat de vader van uw zoon als Kadyrovets draagt. Meer bepaald verklaart u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat I. {...} uw winkel binnenkwam in zijn werkuniform (CGVS 20.05.2011, p. 4). Wanneer er u gevraagd werd dit uniform te beschrijven, stelt u dat het een groen uniform was, al wist u ook dat I. {...} daarnaast ook nog een zwart uniform had (CGVS 20.05.2011, p. 4). Echter verklaarde u tijdens het derde gehoor voor het CGVS dat u I. {...} enkel in een zwart uniform heeft gezien. Over zijn groene uniform verklaarde u geen details te kunnen geven, omdat u het niet had gezien (CGVS 13.03.2012, p. 3-4). Echter, deze verklaringen zijn niet gelijklopend met uw verklaringen hieromtrent tijdens uw tweede gehoor. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt u dat u uw ex-partner voor het eerst in een zwart uniform heeft gezien, dat u hem meestal in een zwart uniform zag, maar dat u hem ook in een groen uniform heeft gezien (CGVS 20.05.2011, p. 10). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Immers, ze vermogen geenszins uw eerdere verklaring volgens dewelke u hem enkel in een zwart uniform heeft gezien, te weerleggen.

In dit opzicht dient eveneens opgemerkt te worden dat u erg vaag blijft bij het beschrijven van het uniform van I. {...}. Zo kunt u zich niet herinneren of er strepen of sterren op zijn uniform stonden (CGVS 13.03.2012, p. 4). Noch weet u of er iets op zijn uniform stond geschreven of gedrukt (CGVS 13.03.2012, p. 4). Ook kunt u niet precies aangeven wat er op zijn zwart uniform was geborduurd. Meer bepaald weet u enkel dat er met gele garen 'Spetsnaz van Kadyrov', 'Kadyrovtsi' of iets dergelijks was geborduurd (CGVS 13.03.2012, p. 3). Deze vaagheden en onwetendheden zijn zwaarwichtig gezien uit uw verklaringen blijkt dat u I. {...} nog verscheidene keren in uniform heeft gezien (CGVS 30.03.2011, p. 9 & 16) en u zelf nog militaire uniformen heeft verkocht (CGVS 30.03.2011, p. 5).

Daarenboven kunt u niet veel vertellen over het werk van I. {...}. Zo weet u dat hij bij de speciale eenheid, de Spetsnaz, van de Kadyrovtsi werkt, maar weet u niet wat hij er deed (CGVS 30.03.2011, p. 9 & 10 ; CGVS 20.05.2011, p. 4). Ook kunt u niet vertellen waar hij werkte. U vermoedt slechts dat hij in de stad Grozny werkt maar u weet niet waar (CGVS 30.03.2011, p. 10). Bovenstaande onwetendheden zijn zwaarwichtig, gezien u de mogelijkheid had om zich hieromtrent te informeren. Zo verklaart u nog steeds contact te hebben met uw zus, uw oom en vroegere collega-verkopers die tevens burens van I. {...} zijn (CGVS 30.03.2011, p. 3 & 4; CGVS 13.03.2012, p. 3). Uw verklaring voor dit nalaten volgens dewelke u het zich niet interesseerde (CGVS 20.05.2011, p. 4 ; CGVS 13.03.2012, p.5) getuigt van een desinteresse in de door u verklaarde problemen. Enige kennis over de functie en machtspositie van I. {...} is immers van belang voor een correcte inschatting van de veiligheidsrisico's verbonden aan uw conflict met I. {...}.

Eveneens is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de datum waarop u met de vader van uw zoon, I. A. {...}, op traditionele wijze bent gehuwd. Zo verklaart u eerst dat jullie in mei of juni 2001 traditioneel gehuwd zijn en dat u toen al zwanger was (CGVS 30.03.2011, p. 4). In de verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen stelt u eind 2000 traditioneel te zijn gehuwd met I. {...} (verklaring DVZ, punt 14 & 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u toen zwanger was en vervolgens dat u zich misschien vergist heeft en dat u in november 2000 getrouwd bent (CGVS 30.03.2011, p. 4). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, uw zoon is geboren op 14 februari 2002 (CGVS 30.03.2011, p. 6 & document 2). Dit impliceert logischerwijze dat u in november 2000 niet zwanger van hem kon zijn. Daarenboven is er geen verwarring mogelijk welk huwelijk het betrof, noch in de zin van een verwarring tussen een traditioneel en een officieel huwelijk, noch in de zin van een verwarring tussen uw huwelijk met I. {...} en een eerder huwelijk met een andere partner. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u met I. A. {...} enkel traditioneel gehuwd bent geweest, en dat uw eerste echtgenoot een totaal andere naam had (CGVS 30.03.2011, p. 6). Wat de verklaring van uw advocaat betreft - met name dat u misschien

zenuwachtig was (CGVS 30.03.2011, p. 4) -, is niet afdoende gezien u voordien reeds zeer correcte en consistente antwoorden op de vragen heeft gegeven (CGVS 30.03.2011, p. 3). Ook heeft u verklaard de tolk goed te begrijpen (CGVS 30.03.2011, p. 2 & 22).

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen.

Ook moet worden vastgesteld dat er verscheidene pagina's ontbreken in het door u voorgelegde reispaspoort (CGVS 30.03.2011, p. 11 ; document 5). Uw verklaring volgens dewelke u er een aantal pagina's uit heeft verwijderd omdat de dochter van uw zus er yoghurt op gemorst heeft (CGVS 30.03.2011, p. 11 ; CGVS 13.03.2012, p. 6) heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Zo verklaart u er twee pagina's uit te hebben gescheurd (CGVS 30.03.2011, p. 11), terwijl in werkelijkheid zes pagina's uit uw reispaspoort ontbreken (CGVS 30.03.2011, p. 11 ; document 4). Ook is het opmerkelijk te noemen dat de pagina's waarop yoghurt werd gemorst en die ontbreken, zich zowel in het begin als op het einde van het paspoort bevinden en elkaar dus niet opvolgen (CGVS 30.03.2011, p. 11 ; document 4). Bovendien is het zeer vreemd dat u wel de moeite heeft gedaan om de foto en het visum proper te maken en dat u deze heeft bewaard, terwijl u andere pagina's er gewoon heeft uitgetrokken en weggegooid (CGVS 30.03.2011, p. 11 ; 13.03.2012, p. 6). Daarenboven zijn uw verklaarde handelingen uiterst vreemd aangezien u zelf verklaart te weten dat er geen pagina's mogen ontbreken in het paspoort (CGVS 13.03.2012, p. 6). Uw verklaring voor het uitscheuren van deze pagina's volgens dewelke uw zus u zei dat uw paspoort niet meer geldig is (CGVS 13.03.2012, p. 6), houdt geen steek. Immers, uw reispaspoort was nog geldig tot 2 augustus 2011 (document 5) en tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS op 30 maart 2011 werden de ontbrekende pagina's reeds opgemerkt (CGVS 30.03.2011, p. 11). Omwille van bovenstaande vaststellingen is ernstig het vermoeden gerezen dat u de ontbrekende pagina's moedwillig voor de Belgische asielinstanties achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw eerdere reizen en verblijven in het buitenland, verborgen te houden. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort bevat louter gegevens betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt. Doch het bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Daarbij is het van belang erop te wijzen dat, gezien u enkel kopieën van de identiteitspagina en de pagina met uw permanente adresregistratie (propiska) aanlevert, de informatie die mogelijkerwijze op de andere pagina's van dit paspoort vermeld is, zoals onder meer de actuele burgerlijke staat, actuelere adresgegevens, ingeschreven kinderen onder de leeftijd van 14 jaar (zie informatie over binnenlandse paspoorten in het administratief dossier) onbekend blijft. Behalve de hierboven reeds gedane vaststellingen aangaande uw Russisch reispaspoort, dient wat de resterende pagina's van dit document betreft te worden opgemerkt, dat het gegevens bevat betreffende uw identiteit evenals die van uw zoon en kan aantonen dat u per vliegtuig van de Russische Federatie naar Griekenland bent gereisd. Echter, het bevat geen gegevens die bovenstaande

vaststellingen kunnen wijzigen. De geboorteakte van uw zoon bevat louter informatie betreffende zijn identiteit en kan uw familiale band met hem aantonen. De vader van uw zoon staat in dit document vermeld met uw familienaam, I. U. {...}. Het document bevat alvast geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen met de vader van uw zoon. De kopie van enkele pagina's van het Russisch intern paspoort van I. A. {...} tonen diens identiteit aan. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De verzekeringspolissen van uw zoon en u bevatten enkel informatie betreffende een medische verzekering van u en uw zoon in de Russische Federatie en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

Tenslotte zij erop gewezen dat het Commissariaat-generaal van de bevoegde Griekse instanties het door u bij de Griekse ambassade in Moskou ingediende Schengenvismaanvraag heeft bekomen. Een kopie van deze aanvraag werd bij uw administratief dossier gevoegd. Bij deze aanvraag bevinden zich documenten die een aantal van uw verklaringen over uw identiteit en uw asielproblemen tegenspreken. Zo is bij deze visumaanvraag er een notarieel bekrachtigd document gevoegd waarmee de vader van uw zoon, I. A. {...}, zich er op 17 augustus 2010, kort voor uw eigenlijke vertrek uit de Russische Federatie, mee akkoord verklaart dat uw zoon met u zou reizen naar de Schengenzone. Dit document is uiteraard manifest tegenstrijdig met uw verklaring dat u uw land van herkomst diende te verlaten uit vrees jegens de vader van uw zoon, die u zou vervolgen omdat u uw beider zoon bij hem wilde weghouden. Verder bevinden zich in deze visumaanvraag een bewijs van tewerkstelling dd. 09.08.2010 en een bewijs van tijdelijke adresregistratie dd. 13.01.2010, waaruit blijkt dat u tewerkgesteld was bij een bedrijf in Moskou, en dat u een tijdelijke adresregistratie in Moskou had, voor de periode van 13.01.2010 tot 12.01.2011, zijnde grotendeels de periode van de door u verklaarde problemen met I. A. {...} op Tsjetsjeens grondgebied. Weliswaar verklaarde u meermaals dat u niet persoonlijk betrokken was bij de aanvraag van uw visum maar dat dit alles geregeld was door uw passeur tegen betaling (DVZ verklaring, vragen 21, 33). Gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw asielrelaas, dient het echter eerder waarschijnlijk te worden genoemd dat de gegevens uit de hierboven beschreven documenten van uw visumdossier wel degelijk stroken met de werkelijkheid. Voorts bevat dit visumdossier geen informatie die bovenstaande beslissing kan wijzigen. Immers, het bevat onder andere een aanvraag naar de Griekse ambassade voor een toeristenvisum voor u en uw zoon, een hotelvoucher en informatie over een vliegreis van Moskou naar Heraklion in Griekenland. Deze documenten tonen uw reisroute aan die niet betwist wordt. Doch ze bevatten geen informatie die uw problemen kunnen aantonen. De kopie van enkele pagina's van uw reispaspoort en intern paspoort, de kopie van de geboorteakte van uw zoon en de kopie van enkele pagina's van het intern paspoort van I. A. {...} werden hierboven reeds besproken. Uw twee handgeschreven verklaringen stellen louter dat u akkoord gaat dat uw zoon samen met u naar de Schengenzone reist en dat u zijn reis en zijn verblijf zult betalen en kunnen aldus bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie volgens hetwelk "een vluchteling elke persoon is die [...] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren

Volgens gezaghebbende auteur wijst het element vrees naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer". Wat de gegrondheid van de vrees betreft, volstaat het dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging".

Ten aanzien van de vervolgende partij, "kunnen twee groepen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds. Er is sprake van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, in dat geval, zal de nationale bescherming ontbreken".

In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoekster, haar vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft.

De vrees voor haar leven en het leven van haar kind wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoekster. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Tsjetsjenië vermoord te worden en de ontvoering van haar kind door haar echtgenoot.

Het volstaat dat verzoekster het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoekster coherent en voldoende wordt gesteun.

Vervolgingselementen: verzoekster heeft de eer erop te wijzen op de hierna vervolgingselementen in het dossier die door de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld:

- in Tsjetsjenië werd verzoekster door haar echtgenoot mishandeld met slagen en verwonding tot gevolg,*
- verzoekster werd regelmatig door haar echtgenoot met een vuurwapen bedreigd;*
- verzoekster werd eveneens geconfronteerd met een poging van haar man om het kind van verzoekster weg te halen;*
- eveneens ten aanzien van haar zoon vertoonde haar man agressieve gedrag. Verzoekster werd regelmatig in aanwezigheid van haar zoon door haar man geslagen.*

Vrees voor vervolging', op heden wordt verzoekster geconfronteerd met de bedreiging van haar man. Verzoekster werd door haar man met de dood bedreigd in geval van terugkeer van verzoekster naar Tsjetsjenië.

Gezien de onmenselijke en vernederende behandeling, had verzoekster geen ander keuze dan haar land van herkomst te ontvluchten.

Na haar ontvluchting werd het huis van haar oom binnengevallen door verschillende gewapend mannen die opzoek naar verzoekster waren.

Terecht vreest verzoekster voor haar leven en dat van haar kind bij een terugkeer naar haar land van herkomst aangezien verzoekster aldaar op bescherming van de nationale autoriteiten niet kan rekenen.

Meer nog beroept verzoekster terecht op internationaal bescherming gezien de gewijzigde omstandigheden. De omstandigheden, tijdens haar huwelijk en na de geboorte van haar kind, zijn dermate gewijzigd in de zin dat verzoekster met een reële bedreiging wordt geconfronteerd in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

Interne vluchtalternatief: in Tsjetsjenië heeft verzoekster geen interne vluchtalternatief meer. Verzoekster kan op bescherming van haar gezin niet rekenen.

Verzoekster kan maar besluiten dat zij aannemelijk gemaakt heeft dat zij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar eerste middel een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas. Er dient evenwel op gewezen te worden dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden relaas zodat zij, waar zij nog stelt dat de door haar weergegeven vervolgingselementen niet in vraag worden gesteld, dwaalt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd[^].

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd . In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige en laconieke overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Zo beweert de bestreden beslissing ten onrecht dat “Echter, u heeft de door u verklaarde asielproblemen niet aannemelijk kunnen maken. Zo moet er gewezen worden op verschillende inconsistente verklaringen en onwetendheden tijdens uw gehoren voor het CGVS betreffende essentiële aspecten die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Meer bepaald moet worden opgemerkt dat u eerst, tijdens uw tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal, verklaart dat een maand na uw vertrek uit de Russische Federatie - met name rond eind oktober 2010 – I. A. {...}, de vader van uw zoon, samen met andere Kadyrovtsi de woning van uw oom binnenviel en er hem en zijn echtgenote bedreigde omdat u zijn, zoon had meegenomen (CGVS 30.03.2011, p. 20). Later, tijdens uw derde asielgehoor door

het Commissariaat-generaal, verklaart u dat ze in juli of augustus 2011 voor de eerste keer bij uw oom zijn langsgeweest en stelt u niet te weten of de vader van uw zoon of Kadyrovtsi voor juli of augustus 2011 ook reeds bij uw oom zijn langsgeweest (CGVS 13.03.2012, p. 3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, bevestigt u deze (CGVS 13.03.2012, p. 9). Gevraagd naar de reden waarom u dit eerder niet vermeld heeft, verklaart u dat u de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS 13.03.2012, p.

9). Deze verklaring is niet af doende. Immers, er werd meermaals gevraagd of de vader van uw zoon of Kadyrovtsi voor juli of augustus 2011 bij uw oom zijn langsgeweest (CGVS 13.03.2012, p. 3). Telkens, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 3). Het is zeer vreemd dat u toen geen enkele keer te kennen heeft gegeven de vraag niet goed te begrijpen. Bijgevolg heeft u geen af doende reden gegeven voor deze incoherente verklaringen".

De vraag is, heeft verzoekster aan de Commissaris-generaal kennis gegeven dat een maand na haar vertrek uit de Russische Federatie haar echtgenoot samen met andere Kadyrovtsi de woning van haar oom hebben binnengevallen?

Verzoekster antwoordt bevestigend hierop.

Verzoekster heeft de eer te verwijzen naar het gehoorverslag dd. 30.03.2011 op pagina 20 in het administratief dossier, alwaar uw Raad gaat zonder twijfel vaststelling dat verzoekster reeds antwoord op voormelde vraag gegeven heeft.

Als verzoekster niet op de hoogte is van voormelde huiszoeking, quod non, dan kan men van onwetendheid spreken. In tegendeel heeft verzoekster op spontane wijze de Commissaris-generaal omtrent voormelde huiszoeking toegelicht. Dienvolgens kan er geen sprake zijn van incoherente verklaring.

Zoals reeds werd aangegeven, ontvlucht verzoekster uit de Russische Federatie teneinde bescherming te zoeken.

Na haar ontvluchting vielen haar echtgenoot samen met andere Kadyrovtsi de woning van haar oom binnen op zoek naar verzoekster en haar kind.

Er staat niets op de weg van haar echtgenoot. De doelstelling van haar man is duidelijk, zijnde verzoekster aan te treffen en haar kind met alle middelen af te nemen.

Uw Raad stelt vast dat de doelstelling van de echtgenoot van verzoekster door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Meer nog beweert de bestreden beslissing zeer lichtzinnig dat "Ook moet worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd betreffende het uniform dat de vader van uw zoon als Kadyrovets draagt. Meer bepaald verklaart a tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat I. {...} uw winkel binnenkwam in zijn werkuniform (CGVS 20.05.2011, p.4). Wanneer er u gevraagd werd dit uniform te beschrijven, stelt u dat het een groen uniform was, al wist u ook dat I. {...} daarnaast ook nog een zwart uniform had (CGVS 20.05.2011, p.4). Echter verklaarde u tijdens het derde gehoor voor het CGVS dat u I. {...} enkel in een zwart uniform heeft gezien. Over zijn groene uniform verklaarde u geen details te kunnen geven, omdat u het niet had gezien (CGVS 13.03.2012, p. 3-4). Echter, deze verklaringen zijn niet gelijklopend met uw verklaringen hieromtrent tijdens uw tweede gehoor.

In dit opzicht dient eveneens opgemerkt te worden dat u erg vaag blijft bij het beschrijven van het uniform van I. {...}. Zo kunt u zich niet herinneren of er strepen of sterren op zijn uniform stonden (CGVS. 13.03.2012, p. 4). Noch weet u of er iets op zijn uniform stond geschreven of gedrukt (CGVS 13.03.2012, p. 4). Ook kunt u niet precies aangeven wat er op zijn zwart uniform was geborduurd. Meer bepaald weet u enkel dat er met gele garen 'Spetsnaz van Kadyrov', 'Kadyrovtsi' of iets dergelijks was geborduurd (CGVS 13.03.2012, p. 3)".

De vraag is, heeft verzoekster voldoende informatie gegeven omtrent het uniform van haar echtgenoot - meer bepaald de kleuren en het beschrijven van het uniform?

Uit het gehoorverslagen stelt Uw Raad vast dat verzoeker ruimere dan genoeg informatie omtrent het uniform van haar echtgenoot tijdens haar gehoor bij het CGVS gegeven heeft. Verzoekster verwijst hiermee naar

- gehoorverslag dd. 20.05.2011 p 4;
- gehoorverslag dd. 13.03.2012 p 3 - 4

Omtrent de kleur van het uniform zei verzoekster het volgende:

- CG: "hoe zag dat uniform eruit?"
- Verzoekster: "is Nato type uniform, hele dure. Groen",
- CG: "was groen?"
- Verzoekster: "ja groen, en ze hebben ook zwart, ze hebben 2 uniformen. Wanneer ze op opdracht vertrekken dragen ze het zwarte uniform. Ze hebben ook groene"

(gehoorverslag dd. 20.05.2011 p 4)

Omtrent het beschrijven van het uniform zei verzoekster het volgende:

- CG: "beschrijf eens zo gedetailleerd mogelijk het uniform van uw ex-man?"
- Verzoekster "ik heb een zwart uniform gezien en voor speciale acties, vetrekken ze in zwart, en soms gebruiken ze een groen uniform. Maar als ze voor bepaalde actie moeten rijden, gebruiken ze het zwart uniform en vanachter staat Spetznazvan Kadyrov (...). Deze letters hebben een gele kleur. Het is net erop geborduurde met gele garen. (...) Staat vanachter op zwarte achtergrond. Ik weet dat de achtergrond zwart is en de letters in het geel (...) Zwart uniform is effen. En het groene heeft precies laadjes, heeft 3 kleuren eigenlijk, licht groen, dan donker groen"

- CG: "buiten het zwarte uniform, welk uniform has uw man nog?"
- Verzoekster: "groen, we noemen het het nato-uniform"

(gehoorverslag dd. 13.03.2012 p 3 - 4)

Gaat voormelde beschrijving van het uniform om een vage beschrijving?

Uiteraard niet.

In tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing heeft verzoekster nooit gezegd dat zij het groen uniform niet gezien heeft.

Verzoekster heeft het groen uniform van haar echtgenoot gezien daardoor is zij in staat om een beschrijving ervan te geven.

Uit haar verklaring stelt Uw Raad eveneens vast dat verzoekster een beschrijving gegeven heeft omtrent wat op het uniform stond

Verzoekster heeft de eer op te wijzen dat de bewering van de bestreden beslissing een disproportioneel bewering is in de maat dat deze bewering geen rekenen met de werkelijk stand van zaken houdt, zijnde haar gegrond vrees voor mishandeling door haar man en de dreigement om haar kind af te nemen.

Verzoekster vraagt zich af, wat heeft het uniform van haar man te maken met de kern van zaken, zijnde haar gegrond vrees voor vervolging door haar ex-man samen met Kadyrovtsi?

Volgens de bestreden beslissing "daarenboven kunt u niet veel vertellen over het werk van Ismail. Zo weet u dat hij bij de speciale eenheid, de Spetsnaz, van de Kadyrovtsi werkt, maar weet u niet wat hij er deed".

Uit een bloemlezing van het gehoorverslagen in het administratief dossier stelt Uw Raad ontegensprekelijk vast dat verzoekster ruimere dan genoeg toelichting gegeven heeft omtrent het werk van echtgenoot.

Verzoekster heeft eveneens melding gemaakt van het feit dat haar man geheime operatie met de Kadyrovtsi uitvoerde, zijnde een geheime dienst van de Federatie. Operaties van de Kadyrovtsi zijn nog steeds geheime.

De bestreden beslissing beweert ten onrecht dat "eveneens is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de datum waarop u met de vader van uw zoon, Ismail A. {..}, op traditionele wijze bent gehuwd. Zo verklaart u eerst dat jullie in mei of juni 2001 traditioneel gehuwd zijn en dat u toen al zwanger was (CGVS 30.03.2011, p.4). In de verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen stelt u eind 2000 traditioneel te zijn gehuwd met Ismail (verklaring DVZ, punt 14 & 15)".

Er kan geen sprake zijn van een tegenstrijdige verklaring omtrent de datum van haar huwelijk met haar man. Verzoekster heeft duidelijk gemaakt dat zij in 2000 getrouwd was met de vader van haar kind. Meer nog, in juni werd zij zwanger van haar kind.

In tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing heeft verzoekster niet gezegd dat zij in november 2000 zwanger was.

De verwarring kan aan de manier van de gestelde vragen worden toegeschreven.

Volgens de bestreden beslissing "ook moet worden vastgesteld dat er verscheidene pagina's ontbreken in het door u voorgelegde reispaspoort (...)".

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor bij het CGVS coherente verklaring gegeven omtrent haar reispaspoort en de ontbreken van aantal pagina's daarin. Aangezien de dochter van haar zus de reispaspoort met yoghurt gemorst heeft, had verzoekster geen ander keuze dan de beschadigde pagina's uit de reispaspoort te halen.

De verklaring van verzoekster werd door haar kind, die in de gehoorzaal aanwezig was, op spontane manier tijdens het gehoor bevestigd. Helaas heeft de "Protection Officer" geen rekening gehouden met dit belangrijk getuigenis van het kind. De bestreden beslissing evenmin.

Tenslotte beweert de bestreden beslissing dat "tenslotte zij erop gewezen dat het Commissariaat-generaal van de bevoegde Griekse instanties het door u bij de Griekse ambassade in Moskou ingediende Schengenvisumaanvraag heeft bekomen. Een kopie van deze aanvraag werd bij uw administratief dossier gevoegd. Bij deze aanvraag bevinden zich documenten die een aantal van uw verklaringen over uw identiteit en uw asielp Problemen tegenspreken. Zo is bij deze visumaanvraag er een notarieel bekrachtigd document gevoegd waarmee de vader van uw zoon, I. A. {..}, zich er op 17 augustus 2010, kort voor uw eigenlijke vertrek uit de Russische Federatie, mee akkoord verklaart dat uw zoon met u zou reizen naar de Schengenzone. Dit document is uiteraard manifest tegenstrijdig met uw verklaring dat u uw land van herkomst diende te verlaten uit vrees jegens de vader van uw zoon, die u zou vervolgen omdat u uw beider zoon bij hem wilde weghouden. Verder bevinden zich in deze visumaanvraag een bewijs van tewerkstelling dd. 09.08.2010 en een bewijs van tijdelijke adresregistratie dd. 13.01.2010, waaruit blijkt dat u tewerkgesteld was bij een bedrijf in Moskou, en dat u een tijdelijke adresregistratie in Moskou had, voor de periode van 13.01.2010 tot 12.01.2011, zijnde grotendeels de periode van de door u verklaarde problemen met I. A. {..} op Tsjetsjeens grondgebied"

Ten eerste heeft verzoekster meermaals verklaard dat zij niet persoonlijk betrokken was bij de aanvraag van haar visum. Verzoekster heeft tegen betaling een visum aangevraagd en gekregen met de bijstand van een smokkelaar.

Gezien de omstandigheden spreekt het voor zich dat verzoekster niet verantwoordelijk is voor de gebruikte documenten door de smokkelaar.

Meer nog, stelt verzoekster vast dat zij, tijdens haar gehoren bij het CGVS, waren de beweerde documenten in het bezit van Commissaris-generaal. Helaas heeft de Commissaris-generaal voormeld documenten geen kennis ervan tijdens voormelde gehoren aan verzoekster gegeven. Tot op heden heeft verzoekster hiervan geen kennis kunnen nemen.

Verzoekster kan allen maar vaststellen dat de Commissaris-generaal niet geslaagd heeft de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoekster in het gedrang te brengen."

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Inzake de vastgestelde inconsistentie over de huiszoeking bij haar oom, verwijst verzoekster naar haar eerste verhoor van 30 maart 2011 en stelt zij dat zij daar duidelijk heeft meegedeeld aan de commissaris-generaal dat haar echtgenoot samen met andere Kadyrovtsi de woning van haar oom binnengevallen zijn. Zij stelt dat niet van onwetendheid kan gesproken worden vermits zij de commissaris-generaal hiervan op spontane wijze op de hoogte heeft gesteld.

2.2.4. Uit het gehoorverslag van 30 maart 2011 blijkt dat, wanneer verzoekster gevraagd wordt of zij nog geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in Rusland aangaande haar problemen, zij antwoordde dat de vrouw van haar oom haar had verteld dat ongeveer een maand na haar vertrek gewapende mannen bij haar oom zijn binnengevallen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p. 20). Daar verzoekster stelde op 28 augustus 2010 haar land van herkomst te hebben verlaten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.12) volgt uit haar verklaringen dat zij de huiszoeking bij haar oom initieel situeerde in de periode september/november 2010. Tijdens het gehoor op 13 maart 2012 verklaart verzoekster echter in tegenstelling hiermee dat de inval bij haar oom de eerste keer plaatsvond in juli of augustus 2012. Wanneer verzoekster gevraagd wordt of er daarvoor een inval is geweest, stelt zij dit niet te weten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 3). Pas wanneer zij geconfronteerd wordt met haar eerdere verklaringen, stelt verzoekster dat er inderdaad ook een inval was bij haar oom een maand na haar vertrek (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 13 maart 2012, p. 9). Dit kan evenwel de vastgestelde tegenspraak in haar opeenvolgende verklaringen omtrent een wezenlijk aspect in haar relaas niet ongedaan maken. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij coherente verklaringen kan afleggen omtrent feiten die de kern uitmaken van haar relaas. Door slechts te betogen dat zij niet onwetend is over een inval bij haar oom gaat verzoekster voorbij aan het motief dat zij incoherent is over het tijdstip van deze inval, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.2.5. Inzake het uniform van haar ex-partner stelt verzoekster dat zij wel degelijk genoeg informatie gegeven heeft over het uniform van haar echtgenoot en zij citeert hierbij de verklaringen die zij daarover heeft afgelegd tijdens haar gehoren. Verzoekster stelt voorts nooit verklaard te hebben dat zij het groene uniform niet gezien heeft. Verzoekster vraagt zich ook af wat het uniform van haar man te maken heeft met de kern van de zaak, namelijk haar vrees voor vervolging door haar ex-man. Zij stelt dat zij tevens melding heeft gemaakt van het feit dat haar man geheime operaties met de Kadyrovtsi uitvoerde.

2.2.6. De Raad wijst erop dat de considerans over het uniform van verzoeksters ex-partner niet afzonderlijk, maar wel samen moet gelezen worden met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent de functie en rol van haar ex-partner binnen de Kadyrovtsi. Verzoekster kan bovendien bezwaarlijk ontkennen dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het uniform van haar ex-partner. Immers heeft verzoekster tijdens haar tweede gehoor verklaard dat zij haar ex-partner enkel in werkuniform heeft gezien, waarbij zij aangaf dat het groen was en dat hij ook een zwart uniform had (gehoor CGVS, 20 mei 2011, p 4), terwijl zij tijdens haar derde verhoor verklaarde enkel een zwart uniform gezien te hebben (gehoor CGVS 13 maart 2012, p 3). De Raad stelt voorts vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de vage verklaringen van verzoekster wanneer haar gevraagd wordt naar details over het uniform van haar ex-partner steun vinden in het administratief dossier. Van verzoekster, die verklaarde dat zij haar ex-partner verschillende keren in uniform heeft gezien en die stelde dat zij zelf nog militaire uniformen heeft verkocht (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, pp. 9 en 16, p. 5), mag verwacht worden dat zij precieze verklaringen kan afleggen over het uitzicht van het uniform van haar ex-partner die verder reiken dan *“Staat vanachter op zwarte achtergrond. Zoiets en verder Spetsnaz of zo, maar ik weet dat de achtergrond zwart is en de letter in het geel;”* en dat ze zich niet kan herinneren of er sterren of strepen stonden of dat er iets geschreven was op het uniform van haar ex-partner (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 13 maart 2012, pp. 3-4).

Waar verzoekster nog stelt dat zij wel degelijk voldoende toelichting heeft gegeven over de functie van haar ex-partner, kan zij evenmin overtuigen. Immers raakt zij met haar verklaringen niet verder dan de stelling dat hij bij de speciale eenheid, de Spetsnaz, van de Kadyrovtsi werkt maar kan zij niet zeggen wat hij er deed of waar hij werkte (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p. 9 en 10; CGVS, 20 mei 2011, p. 4). Verzoekster stelde niet geïnteresseerd te zijn in haar ex-mans werk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 20 mei 2011, p. 4; 13 maart 2012, p. 5) om haar onwetendheid te verantwoorden. Evenwel, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, strookt dergelijke desinteresse geenszins met een werkelijke vrees voor vervolging, nu dergelijke kennis wel degelijk belangrijk is om een correcte inschatting te kunnen maken van de veiligheidsrisico's verbonden aan haar conflict met haar ex-partner.

2.2.7. Vervolgens stelt verzoekster dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum waarop zij traditioneel gehuwd is met haar ex-partner. Zij stelt dat er geen sprake kan zijn van een tegenstrijdige verklaring, vermits zij duidelijk heeft gemaakt dat zij in 2000 getrouwd was met de vader van haar kind en zij in juni zwanger was. Verzoekster stelt dat zij niet heeft gezegd dat zij in november 2000 zwanger was. Zij stelt dat de verwarring aan de manier van vragen stellen kan worden toegeschreven.

2.2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat het volharden in één versie van de feiten – met name haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken – en het ontkennen van de andere versie van de feiten, niet van die aard is om de vastgestelde incoherentie in een ander daglicht te stellen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft verklaard dat zij eind 2000 traditioneel in het huwelijk is getreden met haar ex-partner. (Gehoor DVZ, punt 14 en 15). Uit het gehoorverslag van het verhoor voor de commissaris-generaal, blijkt dat aan verzoekster heel duidelijk werd gevraagd waar zij en de vader van haar kind traditioneel gehuwd zijn en vervolgens wanneer dit heeft plaatsgevonden. Hierop antwoordde zij *“Mei of juni. Ik was al in verwachting”*, waarop gevraagd werd van welk jaar. Zij antwoordde hierop *“2001 en het kind is in 2002 geboren”* (Gehoor CGVS, 30 maart 2011, p 4). Het is pas op het moment dat zij met deze discrepantie geconfronteerd werd, dat zij stelde dat zij zich vergist heeft en dat het toch eind november was en dat zij zwanger is geworden in juni 2001 (Gehoor CGVS, 30 maart 2011, pp. 4-5). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit te wijten is aan de wijze van vragen stellen. De context van de vraagstelling was immers heel duidelijk, er werd enkel gevraagd naar de datum van het huwelijk, niet naar de

eventuele datum van de conceptie van haar kind. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in om deze discrepantie in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.10. Met betrekking tot de uitgescheurde pagina's in haar paspoort, stelt verzoekster dat zij tijdens haar gehoor voor de commissaris-generaal hiervoor een coherente verklaring heeft gegeven, namelijk dat de dochter van haar zus yoghurt heeft gemorst op het paspoort, waardoor zij genoodzaakt was om de beschadigde pagina's uit het paspoort te halen. Zij stelt dat haar verklaring op spontane wijze door haar kind werd bevestigd tijdens het verhoor, doch dat de "protection officer" hiermee geen rekening heeft gehouden.

2.2.11. De Raad wijst er vooreerst op dat de spontane verklaring van haar kind tijdens het gehoor, een loutere bewering is, waarvan geen spoor terug te vinden is in het gehoorverslag. Zelfs al zou haar kind het incident van de yoghurtvlek bevestigd hebben, zou dit bovendien niets afdoen aan de vaststelling dat het hoogst ongeloofwaardig is dat zij pagina's uit haar reispaspoort zou gescheurd hebben omwille van een yoghurtvlek. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen dienaangaande. Door opnieuw te verwijzen naar haar verklaringen zonder de motieven op concrete wijze in een ander daglicht te plaatsen, kan verzoekster geen afbreuk doen aan deze motieven.

2.2.12. Inzake de Schengenvismaanvraag door verzoekster ingediend bij de Griekse ambassade in Moskou, stelt verzoekster dat zij niet persoonlijk betrokken was bij de aanvraag van haar visum, maar dat zij een visum tegen betaling heeft aangevraagd en gekregen met bijstand van een smokkelaar. Zij stelt dat zij dan ook niet verantwoordelijk is voor de door de smokkelaar gebruikte documenten. Vervolgens verwijt verzoekster de verwerende partij dat zij niet geconfronteerd werd met de informatie over haar Schengenvismaanvraag en stelt zij dat zij van voormelde documenten tot op heden geen kennis heeft kunnen nemen.

2.2.13. Waar verzoekster betoogt dat zij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van tegenpartij, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 12 januari 2007, nr. 166.615; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Bovendien bevinden de stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatie zich in het administratieve dossier (administratief dossier, stuk 22), waarvan verzoekster kennis had kunnen nemen door gebruik te maken van haar inzagerecht. De Raad stelt vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in deze informatie. Het betoog van verzoekster is niet ernstig.

Waar verzoekster nog stelt dat zij niet persoonlijk betrokken was bij de visumaanvraag, wijst de Raad erop dat verzoekster hiermee haar verklaringen herhaalt en dat het louter herhalen van de asiel-motieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.14. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze geen geloof heeft gehecht aan haar asielrelaas.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat door de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, zij wel degelijk risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4§2 b en c van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen,

echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn

De Raad wijst er vervolgens op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij niet betwist dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds problematisch is, wenst de Raad te benadrukken dat de commissaris-generaal zich niet enkel beperkt tot deze stelling maar dat, uit lezing van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier – Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 20 juni 2011 (stuk 22) – blijkt dat de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder de loep wordt genomen waarbij, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De acties zijn doorgaans kleinschalig en gericht waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Derhalve is er actueel geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst in casu naar drie internetartikelen over aanslagen in Tsjetsjenië. Zij stelt dat uit deze artikelen blijkt dat bij dergelijke aanslagen er sprake is van aanzienlijke aantallen burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat zowel in het artikel van HLN.be en rt.nl blijkt dat het gaat om gerichte acties waarbij ook een aantal burgers verwond werden. Uit het artikel van buitenland.nieuws.nl, blijkt dat een Tsjetsjeense rebel een zelfmoordaanslag heeft gepleegd in een luchthaven in Moskou, waarbij er burgerslachtoffers zijn gevallen. De Raad wijst erop dat deze aanslag niet heeft plaatsgevonden in Tsjetsjenië, maar wel in Moskou, zodat verzoekster hiermee niet aantoonst dat er een situatie is van willekeurig geweld in Tsjetsjenië zelf. Bovenvermelde artikelen bevestigen bovendien de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, met name dat het vanwege de Tsjetsjeense rebellen gaat om kleinschalige gerichte aanslagen waarbij het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Met de door haar voorgelegde informatie weerlegt verzoekster geenszins de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER